

soukromý účastník, žádaje vrácení pušky. Z obžaloby vznesené v tom směru na obžalovaného pro zločin krádeže podle §§ 171, 173, 176 II b) tr. zák. byl týž podle rozsudkových důvodů sprostěn proto, že soud shledal věrohodnou jeho obhajobu, podle níž si pušku pouze vypůjčil v úmyslu, že ji po použití (odstřelení zajíce) dá opět na své místo. Soud uvěřil však také dalšímu tvrzení obžalovaného, že mu pušku někdo od-cizil s pole, kam si ji byl k naznačenému cíli odnesl a kde ji měl asi tý-den uschovanou. Za stavu věcí, takto samotným rozsudkem zjištěného, bylo povinností soudu uložiti obžalovanému na místě výroku o propadnutí zbraně přiměřenou peněžitou pokutu. Tím, že se tak nestalo, pře-kročil soud při výměře trestu svoji trestní pravomoc (§ 281 čís. 11 tr. ř.). Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti a obžalova-nému vedle trestu na svobodě, již prvním soudem mu vyměřeného ulo-žiti podle druhého odstavce §u 47 zbrojního patentu na místě výroku o propadnutí zbraně peněžitou pokutu, jejíž výše byla stanovena se zře-temem na hodnotu zbraně přiměřeným penízem 100 Kč. Zároveň bylo podle §u 266 tr. ř. vysloveno, že v případě nedobytnosti peněžité po-kuty má na její místo nastoupiti trest dalšího vězení v trvání 48 hodin. Při vyměřování tohoto náhradního trestu veden byl nejvyšší soud úva-hou, že zákon nikde nepředpisuje, podle jakého měřítká jest náhradní trest ve smyslu §u 266 tr. ř. vyměřiti, že ustanovení §u 7 tr. ř., podle něhož má nastoupiti za 10 Kč peněžité pokuty jeden den vězení, platí jen pro peněžité tresty v trestním řádu uvedené, a že stejné ustanovení druhého odst. §u 260 tr. zák. upravuje pouze případ záměny peněžitého trestu za předpokladů, uvedených v §u 260 písm. a) tr. zák. a že onoho přepočítacího klíče nelze použiti při vyměřování náhradního trestu v pří-padě nedobytnosti peněžité pokuty ve smyslu §u 266 tr. ř., poněvadž by to vedlo k neudržitelným výsledkům, k tomu, že by byl náhradní trest podle okolností větší než trest na svobodě, jímž jest trestný čin ohrožen. Náhradní trest podle §u 266 tr. ř. jest vyměřiti podle všeobecných zásad, platných při výměře trestu a v rámci trestu na svobodě, jímž trestný čin jest ohrožen. (č. víd. sb. 4418).

Čís. 2646.

S hlediska §u 506 tr. zák. se vyžaduje, by slib manželství se stal výslovně (nikoliv pouze konkludentními činy) a byl dán tak, že může býti pojímán vážně a opravdově.

Zneuctíti ve smyslu §u 506 tr. zák. nelze ženu, která dobrovolnou mimomanželskou souloží pozbyla již pohlavní neposkrvněností.

(Rozh. ze dne 5. února 1927, Zm II 396/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olo-mouci ze dne 3. května 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zlo-činem podle §§ 197, 200, 201 písm. d), 203 tr. zák. a přestupkem zmr-hání pod přípovědí manželství podle §u 506 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmateční stížnost napadá rozsudkový výrok o přestupku § 506 tr. zák. s hlediska hmotněprávního důvodu zmatečnosti podle čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř., leč neprávem. Slib manželství musí se státi výslovně, nikoliv pouze konkludentními činy, a musí býti dán tak, že může býti pojmán vážně a opravdově. Nalézací soud případ s tohoto právního hlediska správně posoudil, zjistiv že obžalovaný žádal P-ovou, by s ním souložila, že tato k tomu svolila, ale jen proto, poněvadž obžalovaný jí před souloží slíbil, že si ji vezme za ženu. Tím nalézací soud zjistil, že obžalovaný před souloží výslovně P-ové manželství slíbil, a slovy: »tato k tomu svolila, ale jen proto . . .« zjistil dále, že P-ová slib ten vážně a opravdově pojímala, neboť jen následkem tohoto slibu k souloží svolila. Zneuctíti ve smyslu §u 506 tr. zák. nelze ženu, která dobrovolnou mimomanželskou souloží pozbyla již pohlavní neposkvrněnosti. I s tohoto právního hlediska nalézací soud případ posoudil, neboť v rozhodovacích důvodech na dvou místech výslovně zjistil, »že se P-ová pod slibem manželství dala svéstí a z m r h a t i« a »že obžalovaný P-ovou pod slibem manželství svedl a zmrhal.« Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2647.

Smilnými jsou jen činy, porušující slušnost a mravnost po stránce pohlavní, buď že vznikají z probuzeného pudu pohlavního nebo směřují k tomu, by jej probudily, a urážejí mravopočestnost v ohledu pohlavním.

S hlediska §u 516 tr. zák. není třeba, by veřejné pohoršení skutečně bylo vzbuzeno; stačí, že smilné jednání, urážející mravnost nebo stydlivost, je provázeno hrubostí a způsoblostí, by jím bylo ono pohoršení vzbuzeno.

(Rozh. ze dne 7. února 1927, Zm I 658/26).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 15. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti veřejné mravopočestnosti podle §u 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že zjištěné jeho jednání nenaplňuje skutkové podstaty přestupku §u 516 tr. zák., poněvadž a) to, co učinil, není prý smilným jednáním ve smyslu zákona, ježto prý podle zjištění soudu samého nemělo vztahu k pohlavnímu pudu; b) nelze prý říci, že jednáním obžalovaného byla hrubě uražena stydlivost nebo mravopočestnost; c) není prý zjištěno, že byla zavdána příčina k veřejnému pohoršení, t. j. že byl někdo pohoršen